

Keti Kesidi
POZIRAJ, DEJZI STAR

Edicija
KETI KESIDI

Zdravo...

Ja sam Dejzi Star i pokušavam da otkrijem koji je to moj talenat što će me vinuti među zvezde, koja je to sposobnost zbog koje sam posebna i zahvaljujući kojoj se razlikujem od drugih. Nisam baš sigurna šta će to biti, ali naš razred sledeće nedelje pravi modnu reviju u školi. Ne mogu a da ne pomislim da je to neki predznak.

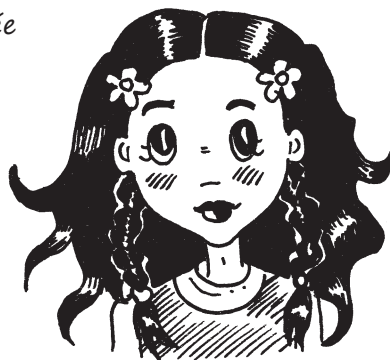
Možda sam stvorena za život pod svetlošću reflektora? Prilično sam sigurna da imam ono što je potrebno.

Nažalost, osim toga imam i kozu, tri kokoške, šašavog tatu, sestru čije je srce slomljeno zbog ljubavi i gomilu briga... a to, verujte mi, nije ono što je potrebno kad pokušavaš da ostvariš svoje snove i postaneš zvezda na modnoj pisti.

U nevolji sam, velikoj nevolji i biće pomalo zapetljano izvući se iz nje.

Grlim vas i želim puno sreće i princes-krofni.

Dejzi Star (11 godina)

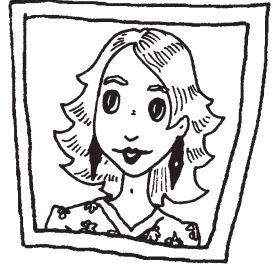

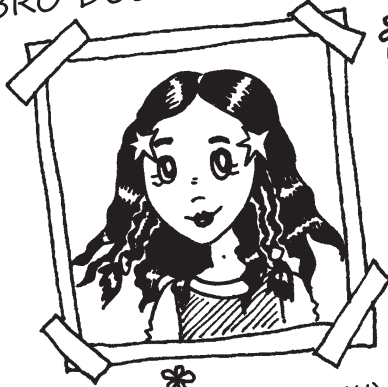
Piksi
najslađa sestra...

najbolja
učiteljica...

Gospođa Mun

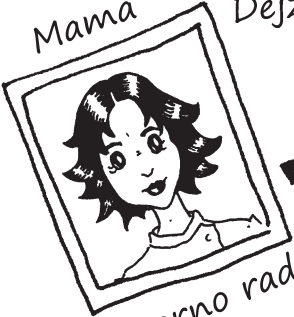

DOBRO DOŠLI U MOJ SVET

lud za
krofnama
sa slatkom
glazurom...

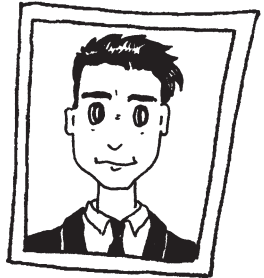
Mama

naporno radi...

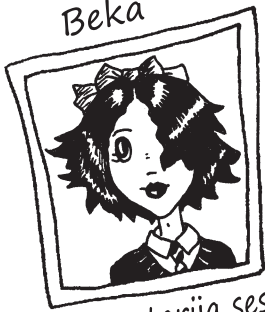
Dejzi (To sam ja!!!)

Tata

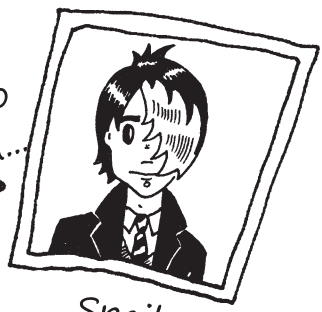
pomalo odlepio...

Beka

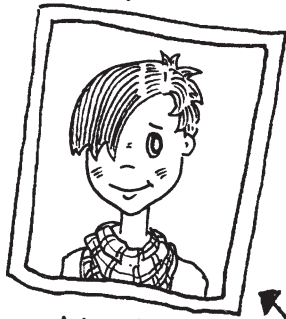
savršena starija sestra
koja je postala namćorasta
darkerka...

nije tako
strašan kao
što izgleda...

Spajk

najdosadniji
dečko u
školi...

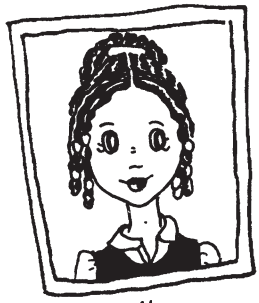

Marfi

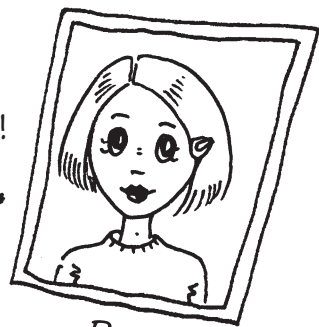

Itan

MOJI
NAJBOLJI
PRIJATELJI!!

Vilou

Bet

Knjige za mlade čitaoce

ZASIJAJ, DEJZI STAR
DEJZI STAR I RUŽIČASTA GITARA
LJUBAV, MIR I ČOKOLADA

Knjige za malo starije čitaoce

DIZI
NAPLAVLJENO DRVO
INDIGO PLAVO
SKARLET
SRCE OD SLADOLEDA
SREĆNA ZVEZDA
MEDENA
ANĐEOSKA TORTA
SLATKICA

Keti Kesidi

Poziraj,
Dejzi
Star

Leo commerce, 2012

Naziv originala:

Strike a pose, Daizy Star – Cathy Cassidy

Naziv knjige:

POZIRAJ, DEJZI STAR – KETI KESIDI

Copyright © Ketí Kesidi, 2011

Copyright © 2012 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:

Sladana Perišić

Prevod:

Milica Simić

Lektura i korektura:

Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:

Pintor Project

Za izdavača:

Nenad i Sladana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625; 011/375-2626; 011/375-2627; 063/517-874

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

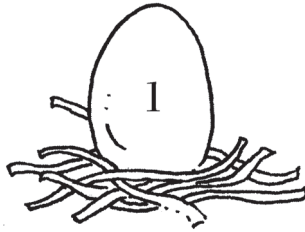
Štampa:

Neografia - Bački Petrovac

Tiraž:

1000

ISBN 978-86-7950-154-7

Mi smo se zavalile na kauču, gledamo po trista sedamdeset deveti put DVD moje male sestre Piksi s filmom *Mala sirena* i pijuckamo toplu čokoladu. Piksi je očarana. Ona zna napamet svaku scenu i svaku reč. To je njen omiljeni film.

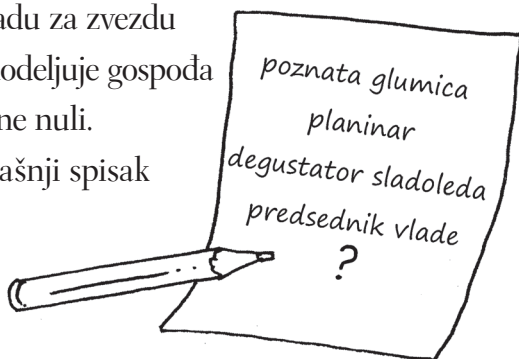
Što se mene tiče, ja ne obraćam pažnju na *Malu sirenu*. Zauzeta sam pravljenjem spiska svojih mogućih talenata koji će me načiniti zvezdom. Naime, moja učiteljica, gospođa Mun, želi da svako od nas pronade svoj istinski talenat, što je u redu ako divno pevate kao moja prijateljica Vilou, ili sjajno igrate kao moja prijateljica Bet, ili ako ste umetnički tip kao što je moj najbolji drugar Marfi Maloun. Nije, međutim, baš toliko divno ako ste ja.

Uopšte ne mogu da zaključim koji bi to bio moj istinski talenat.

Menjam mišljenje svakih pet minuta, a ako se uskoro ne odlučim za nešto, moje šanse da osvojim superkul nagradu za zvezdu nedelje, koju dodeljuje gospoda Mun, biće ravne nuli.

Dakle, današnji spisak glasi:

Nisam sigurna da sam dovoljno hrabra da bih bila glumica, a u Brajtfordu nema baš mnogo planina, ali kad je reč o probanju sladoleda, tu imam nešto prakse i mislim da bih mogla da budem prilično dobra u tome. Što se tiče vođenja imanja, to i ne bi trebalo da je mnogo teško, zar ne?

Da sam ja predsednik vlade, prvo što bih uradila bilo bi da obezbedim neograničene količine princes-krofni za sve školarce, a onda da zabranim domaće zadatke. Mada, s druge strane, ima ljudi koji vole da ih rade – moja starija sestra Beka, recimo.

Beka je nekakva mešavina štreberke i darkerke, kosa joj je začesljana unazad i nosi crni ajlajner,

a njen dečko Spajk ima zeleni pramen u kosi, ali uopšte nije onoliko zastrašujući koliko se čini. Ovog trenutka Beka prekopava, sklupčana na fotelji, po beskonačnim stranama matematike za napredne đake dok sluša trešmetal-pank na svom ajpodu.

Ona je stvarno veoma čudna ali, naravno, ni blizu kao tata.

Njega drma kriza zrelog doba i stalno mu padaju na pamet užasne ideje koje bi mogle da nam okrenu život naopačke. Tata je napustio svoj posao pre nekoliko meseci da bi ostvario svoje snove – a ti snovi su nalik košmarima drugih – tako da je obično tu kad dođemo kući iz škole. A ako baš stvarno nemamo sreće, tada nam spremi i neku posebnu poslasticu, kao što su, recimo, uštipci sa šljivama ili dinstana repa.

Večeras bi pak trebalo da smo bezbedni jer je sredi, a sredom uveče mama nam, kad završi svoju smenu u bolnici, donosi ribu i pržene krompiriće. To je uvek najlepše veče u celoj nedelji.

Kad smo danas došli iz škole, tata nije bio kod kuće. Ostavio nam je poruku u kojoj je napisao da će se uskoro vratiti i zbog toga je Piksi odmah

odjurila da pusti film, ja da napravim toplu čokoladu, a Beka da uzme svoj ajpod i da radi domaći... Nije važno, o ukusima se ne raspravlja.

Film se upravo završava i mama stiže kući, skida kaput i šal i spušta kesu s ribom i krompirićima.

„Zdravo, Dejzi, Piksi i Beka“, kaže mama, a onda začkiljivši nastavlja, dok joj glas postaje sve viši. „SKINITE TU PROKLETU KOZU S KAUČA!“ viče. „Rekla sam vam milion puta!“

Hm, da. Zaboravila sam da spomenem Puslicu. To je moja koza, a jedan nesnosni dečak iz škole po imenu Itan Miler poklonio mi ju je za Božić. Ili tako nekako.

Duga je to priča.

Nije bilo u redu da pustimo kozu da spava u šupi, pogotovu usred zime, tako da Puslica spava u korpi za pse ispod kuhinjskog stola, a ponekad, kad mama i tata nisu tu, krišom se ušunja u dnevnu sobu i sklupča na kauču.

Guram je s kauča i ona se nevoljno vuče po tepihu, noseći jedan od mekanih paperjastih jastučića između zuba. Delići sažvakanog

jastučeta i paperje vuku se za njom kao dokaz još jedne nevolje koja nas je snašla.

„Dejzi!“ viče mama. „Uništila je još jedno jastučce! Ta koza ima da leti odavde!“

„Neeee!“ bunimo se Piksi, Beka i ja. „Molim te, mama... ne!“

„Pa dobro, neka od sada bude u šupi“, popušta mama. „To je koza, a ne mačka ili pas! Koze žvaću sve čega se dočepaju! Uništila je tatin šorts, Piksine papuče, Bekinu školsku kravatu...“

„Ovako mi se više sviđa“, kaže Beka sležući ramenima i gleda fronce na krajevima svoje kravate.

Piksi odvodi Puslicu u baštu, Beka skače i sipa vodu u čajnik i počinje da postavlja sto, a ja uzimam kesu sa ribom i krompirićima i počinjem da ih vadim. Mir se vraća u kuću. Ali...

„Gde je tata?“ pita mama ljutito, sedajući za sto i sipa kečap na svoje krompiriće. „Obećao mi je da će da pazi na tu kozu!“

„Ostavio nam je poruku“, Beka sleže ramenima. „Kaže da ima neka važna posla i da će se uskoro vratiti.“

Čuje se škripanje šljunka na putu i treskanje vrata od kola. Trenutak kasnije tata prolazi pored prozora sa nekoliko dasaka na ramenu. Mama uz jak zveket spušta svoju viljušku na sto.

„Šta li je sada?“ gunda.

Svi trčimo ka vratima, Puslica za nama. Tata upravo istovaruje nekoliko rolni žice s prtljažnika na krovu, i dok to radi veselo zvižduće, a to nikada nije dobar znak.

„Majk“, počinje mama odlučno. „Šta će ti sve ovo?“

„Ah“, kaže tata veselo. „Pravim arku!“

Zebnja mi se uvlači u srce. Kakva sad arka, pitam se. To smo već prošli, onda kad je tata imao ludi plan da krene na plovidbu oko sveta. Mislila sam da je s tim gotovo. Zaista sam mislila.

„Arku?“ pita Piksi. „Kao što je bila Nojeva?“

„Da li su meteorolozi najavili padavine?“
podrugljivo se smeška Beka.

Mama je samo prekrstila ruke i gleda u tatu, a on diže ruke uvis i smeje se.

„Opusti se“, kaže i dalje se smejući. „Ne takvu arku! Ja govorim o skloništu za životinje. Pretvoriću šupu u tor za Puslicu i sagrađiću kokošinjac za kokoške!“

Zavladala je zlokobna tišina.

„Kakve kokoške?“ pita mama konačno.

Tata otvara prtljažnik i mi se svi tiskamo oko njega. Unutra se nalazi žičani kavez s tri velike žučkastosmede kokoške koje glasno krešte i lepeću krilima s nakostrešenim perjem.

„Uh, Majk“, slabašno progovara mama. „Šta si to sad uradio?“

